

(Geraninaceae) χρησιμώτατον και ως τροφή των χοίρων Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γο υ ρ ο υ ν ο π ό δ ι 1, κ λ ω ν ι τ ῆ ς β ά β ω ς, ν τ ά ν ν τ ά ν κ ό κ ο ρ α, κ ο υ τ σ ο π ό δ α ρ ο. 4) Τὸ φυτὸν Ἀνθεμὶς ἡ χία (Anthemis chia) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Πελοπν. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Σπάρτ.): Τὰ γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ α νά δά βράσης νά δά φάμε Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. ἀ μ ά ρ α γ κ α ς, τ σ ο υ τ σ ο υ μ ί δ α. 5) Τὸ φυτὸν Κυκλάμι- νον τὸ νεαπολιτανικόν (Cylamen neapolitanum) τῆς οἰ- κογ. τῶν Ἑρανθιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) Κά- λαμ. Καστ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ά π ο υ τ σ ο 2. 6) Τὸ ὄπλον εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν Θράκ. (Ὀρτάκ.)

γουρουνόποδαρος ἐπίθ. ἐνιαχ. γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ ο ς Πε- λοπν. (Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Α. Παπαδιαμ., Χριστούγ. τεμπέλ., 34 — Λεξ. Δημητρ. γ' ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο ς Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο ς.

1) Ὁ ἔχων κοντούς πόδας ὡς τοῦ χοίρου Θεσσ. 2) Ὁ ἄπλυτος, ρυπαρός, ἀγροῖκος Πελοπν. (Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.): Φτοῦνος ὁ γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ ο ς τσῆ Πέτραινας ἔχει νά πλυθῇ ἀπὸ τότε πού βαφτίστηκε Παιδεμέν. Συνών. ἀ π ά σ τ ρ ε υ τ ο ς 1, ἄ π α σ τ ρ ο ς 1, ἀ π λ υ τ ο β ε - δ ο ύ ρ η ς, ἄ π λ υ τ ο ς Α1, γ ο υ ρ ο υ ν ἄ ν θ ρ ω π ο ς 2, γ ο υ ρ ο υ ν ε ρ ὅ ς 2, ἀ ν τ ῖ θ. π α σ τ ρ ι κ ὅ ς. 3) Δυσολί- νος Α. Παπαδιαμ., Χριστούγ. τεμπέλ., 34 — Λεξ. Δημητρ.: Σιμὰ εἰς ὅλα τ' ἄλλα ὁ κόσμος τὴν εἶχε διὰ γρουσουζα, διὰ γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ η. Ἀμα ἐπρόκειτο νά ἀποπλεύσῃ καμμιὰ βάρ- κα ἢ κανένα καῖκι καὶ ὁ καραβοκύρης ἦ οἱ σύντροφοι τὴν συνήντων εἰς τὸν δρόμον, ἐγύριζον ὀπίσω καὶ ἀνέβαλλον τὴν ἀναχώρησιν Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. κ α τ σ ι - κ ο π ό δ α ρ ο ς.

γουρουνόποδαροῦσα ἡ, ἐπίθ. θηλ. Α. Παπαδιαμ., Νοσταλγ., 95.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο ς καὶ τῆς πα- ρ α γ ω γ. καταλ. -ο ὦ σ α, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Παπαδοπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κ.έξ.

Ἡ ἔχουσα πόδας γουρούνας ἡ λ. ὑβριστικῶς διὰ γυναι- κας: Ἡ γο υ ρ ο υ ν ο π ο δ α ρ ο ῦ σ α ἡ μάννα του.

γουρουνόποδι τό, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι καὶ π ό δ ι.

1) Τὸ φυτὸν Ἑρώδιον τὸ γεράνιον (Erodium gruinum) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιδῶν (Geraninaceae). Συνών. βλ. λ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο 3. 2) Τὸ φυτὸν Ἀρνόγλωσ- σον ὁ κορωνόπους (Plantago coronopus) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀρνογλωσσιδῶν (Plantaginaceae) Λευκ. (Νικολ.).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ' ρ ο υ ν ο π ό δ ι καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

γουρουνόπορδος ὁ, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντο- γόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ.) γο υ ρ ὀ ν ο π ο ρ δ ο ς Πελοπν. (Βερεστ. Πυλ. Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι καὶ π ό ρ δ ο ς.

1) Ἡ πορδὴ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμε μιὰ ἔρ'μη γουρούνα καί, φόντε παρατυλώνότανε, ἄρχιζε τοὺς γουρου- νόπορδους Πελοπν. (Βάλτ.) Τὸ κουμάσι τοῦ γουρουνιῶνε ζεύει ἀπὸ τοὺς γουρουνόπορδους (ζεύει = βρωμεῖ) Πε- λοπν. (Μαργέλ.) 2) Ἡ ἀθόρυβος πορδὴ ἀνθρώπου, ἡ ἀναδί- δουσα μεγάλην βρῶμαν ἐνθ' ἄν.: Κεῖνος ὁ γιός τσῆ Φι- λῶναινας ὅπου καθότανε ἀμόλαε γο υ ρ ὀ ν ο π ο ρ δ ο ς κούφους (= ἀθόρυβους) Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνόπουλα ἡ, σύννηθ. γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ α Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Λάλ. Μάναρ. Μεγαλόπ. Τριφυλ. Φιγάλ.) γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ α σύννηθ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο ὦ λ α. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ νεαρὰ γουρούνα σύννηθ.: Ἐσηκώθηκε γιὰ νά ψήσῃ τὴ γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ α του πού εἶχε μαδημένη Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ἄσμ.

Ἐχουν ἀρριά καὶ φέρουνε κ' ἔχουνε γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ε ς, μὰ ἔχουνε καὶ γλυκὸ κρασί ἀπὸ τὸ μοναστήρι αὐτόθι. Συνών. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι ἂ 1, γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ ῖ - δ α, γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ ῖ τ σ α, μ π ο υ ζ ο π ο ὦ λ α. 2) Μικρὸν χέρσον τμήμα εἰς ἐσκαμμένον ἄγρον καλυφθὲν ὑπὸ χώματος Πελοπν. (Γαργαλ.): Μὴν παίρνῃς χωριάτες γιὰ σκάφιμο. Δὲ σκάβουνε καλά κι ἀφίνουνε γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ε ς.

γουρουνόπουλάκι τό, σύννηθ. γ' ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α κ ι Ἀθῆν. Πειρ. γο υ ρ ὀ ν ὀ λ α κ ι Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Ἡλ. Μαργέλ. Σιδηρόκ. Φιγάλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ὀ π ο ὦ λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι.

Χοιρίδιον, χοῖρος γαλαθηνός, τὸ νεογνὸν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ἂ κ ι 1.

γουρουνόπουλίδα ἡ, Ζάκ. γο υ ρ ὀ ν ο π ὀ λ ῖ δ α Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ α.

Γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουρουνόπουλίτσα ἡ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. γο υ ρ ὀ ν ὀ λ ῖ - τ σ α Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ α.

Γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.

γουρουνόπουλο τό, σύννηθ. γο υ ρ ο υ ν ὀ π ὀ λ ο Ἑρεικ. Ἡπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Μανιάκ.) γ' ρ ο υ ν ὀ π ο ὦ λ ο Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ο Θῆρ. Θράκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Βερεστ. Δίβρ. Καλάβρυτ. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.) γ' ρ ο υ ν ὀ π ὀ λ ο υ Στερελλ. (Αἰ- τωλ.) γο υ ρ ὀ π ὀ λ ο υ σύννηθ. βορ. ἰδιωμ. γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ο ς, ὁ, Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ὀ π ο ὦ λ ο ν.

1) Γ ο υ ρ ο υ ν ἂ κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., σύν- νηθ.: Φάγαμε γουρουνόπουλο ψητὸ σύννηθ. Μιὰ γουρούνα μὲ ὀχτῶ γουρουνόπουλα σύννηθ. Τὴ γουρούνα τὴ θρέψαμε κι ἀνάζησε κ' ἔκαμε δώδεκα γο υ ρ ὀ ν ὀ λ α Πελοπν. (Καλά- βρυτ.) Μὴν τὸ πουλήσῃς φτοῦνο φτοῦ τὸ γο υ ρ ὀ ν ὀ λ ο, νά τ' ἀφήκῃς γιὰ θρεφτὸ Πελοπν. (Δίβρ.) Ἀς πάρῃ λιγούλι καρδάμωμα ἀκόμη καὶ θὰ τὸ ἰδῇς τὶ γο υ ρ ο υ ν ὀ π ὀ λ ο θὰ γίνῃ Πελοπν. (Βερεστ.) Γδαρτὸ θὰν τοῦ κάμ'ς τοῦ γο υ ρ ὀ ν ὀ λ ο υ ἢ μαδ'τό; Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ.: Ἀφόδες ἡ γουρούνα ἔκαμε γουρουνόπουλα, δὲν ἐματαχόρτασε (ἐπὶ ἀτόμων τὰ ὅποια, ἀφ' ὅτου ἐδημιούργησαν ὑποχρεώσεις, δὲν ἐπαρκοῦν διὰ τὰς ἰδίας ἀνάγκας) Κεφαλλ. Ἡ γουρούνα γάλι γάλι καὶ τὰ γουρουνόπουλα πηλαλῶντας μαζὶ τὸ βράδυ θὰ πᾶνε 'ς τὸ χωριὸ (οἱ πολυπείροι ὀλίγον καὶ οἱ πρωτόπειροι πολὺ καὶ ἀσκόπως ἐργαζόμενοι τὸ αὐτὸ ἐπιτυγχάνουν) Πελοπν. (Βούρβουρ.) || Ἄσμ.

Τὰ γουρ'νόπ'λα πηλαλιώντας,| ἢ γουρούνα γκραχαλιώντας
πάνε γιὰ τὸ λόγγο-λόγγο.

(γκραχαλιώντας = γρουλλίζοντας) Πελοπν. (Βερεστ.)

2) 'Ο ρυπαρὸς παῖς Μέγαρ. 3) 'Ο δυσειδὴς παῖς Πελοπν.
(Βερεστ.): "Ἐχει 'νὰ παιδάκι ἄσκημο, 'νὰ κριαρομούτσουνο,
σὰ γουρ'νόπ'λο εἶναι τὸ μαῦρο 4) 'Ο εὐτραφὴς παῖς Πελοπν.
(Βούρβουρ.)

γουρουνόπουτσα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νόπουτσα Πελοπν.
(Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ πούτσα.

Τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Φόντε σφά-
ξαμε τὸ γουρούρι τ'ς 'Αγγέλωσ, ἦρθε κρυφά 'να παλιό-
σκυλλο κι ἄρπαξε τὴ γουρουνόπουτσα κ' ἔφνε τὸν κατή-
φορο Πελοπν. (Μαργέλ.)

γουρουνοπρόζυμο τό, ἀμάρτ. γουρ'νοπρόζυμο Στε-
ρέλλ. ('Αράχ. Δεσφ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ προζύμι.

Οἱ κόνδυλοι τοῦ φυτοῦ "Αρον τὸ Ἰταλικὸν (Arum ita-
licum) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αρωδῶν (Araceae) ἐνθ' ἄν. Συνών.
γιάρος 2, γουρουνολέπι, δρακόντι, δρα-
κοντιά, καπουσουρία, λιάρος, φιδόχορτο,
ψωλὴ τοῦ Τούρκου.

γουρουνοπρόκασι τό, ἐνιαχ. γουρουνοπροκάσι Πε-
λοπν. (Κάμπος Λακων.) γουρουνοπροκάσο Πελοπν. (Καρδαμ.
Λεῦκτρ. Ξεχώρ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ προκάσι.

Τὸ φυτὸν Κράμβη ἢ κρητικὴ (Brassica cretica) τῆς
οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae) ἐνθ' ἄν.

γουρουνοπρόσωπος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. 'ουρουνο-
πρόσωπος Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ πρόσωπο.

1) 'Ο ἔχων τὴν μορφήν χοίρου, ὁ δυσειδὴς Λεξ. Μπριγκ.
Συνών. εἰς λ. γουρουνόμοῦρης. 2) 'Ο ἀγενής, ἀναι-
δὴς Νάξ. ('Απύρανθ.): Καλὰ - καλὰ εἶναι 'ουρουνοπρόσωπη,
δὲν ἔχει καθόλου τσίπη ἢ μούρη τζη (τσίπη = σκέπασμα,
ἐντροπή). Συνών. εἰς λ. γουρουνάνθρωπος 2.

γουρουνοπυτιά ἢ, Πελοπν. (Λεῦκτρ. Ξηροκ. Φιγάλ.
κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ πυτιά.

'Ἡ πυτία ἢ παρασκευαζομένη ἀπὸ τὸν στόμαχον τοῦ
γαλαθηνοῦ χοίρου.

γούρουνος ὁ, Κύπρ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.)
γουρ'νους 'Ἰμβρ. γ'ρουνους Θάσ.

'Ἐκ τοῦ οὖς. γουρ'νούρι διὰ τῆς μεγεθ. καταλ. - ος.

1) 'Ο μεγάλος χοῖρος ἐνθ' ἄν.: Τὸ θυμᾶσαι τὸ γουρου-
νόπ'λο π' ἀγόρασα τὸ Θεριστή; "Ελα νὰ δῆς τώρανες τί
γούρουνος ἔγινε Πελοπν. (Γαργαλ.) Τί γ'ρουνος εἶν' αὐτός!
Θάσ. Συνών. γουρ'νούναρος. 2) 'Ο θρεπτὸς χοῖρος
Κύπρ.

γουρουνοσαγονιά ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νοσαγονιά Πελοπν.
(Βάλτ. Βερεστ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σαγονιά.

'Ἡ κάτω σιαγὼν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Μαζειεὶ κάθε χρόνο
τίς γουρ'νοσαγονιές καὶ τίς φυλάει ἀπάνου 'ς τὸ φοῦρο
Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνοσάγονος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νουσάγονους
Στερελλ. (Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σαγόρι.

'Ο ἔχων σιαγὼνα ἐπιμήκη, ὡς τοῦ χοίρου, ὁ δυσειδὴς
ἐνθ' ἄν.

'Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νουσάγουνη καὶ ὡς παρωνύμ.
Πελοπν. (Τεγ.)

γουρουνοσάπουνο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουσάπουνο Θεσσ.
(Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σαπούρι.

Εἶδος σάπωνος ἐκ χοιρείου λίπους καὶ καυστικῆς ποτά-
σης ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχου γουρ'νουσάπουνον νὰ νιφτῶ Μακεδ.
(Γήλοφ.) Πῆρα μιὰ πλάκα γουρ'νουσάπουνον ποὺ τ' Ζουί-
τσα αὐτόθ.

γουρουνόσκαμμα τό, ἐνιαχ. γουρ'νόσκαμμα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) — Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρούμελ.,
26.

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκάμμα.

'Ἡ ἐλαττωματικὴ προσαρμογὴ τοῦ ὀπίου ἐπὶ τοῦ ἀρό-
τρου, ἐνθ' ἄν.: Μπήγεται μπηχτοκέφαλα 'ς τὴ γῆ τὸ γυνί
καὶ ἀδύνατο εἶναι νὰ σύρουν τὰ βόδια τὸ ἀλέτρι' σὲ μερι-
κὰ χωριά λένε τὸ ἐλάτωμα αὐτὸ γουρ'νόσκαμμα Δ. Λου-
κόπ., ἐνθ' ἄν.

γουρουνοσκατὴ ἢ, ἐνιαχ. γ'ρουνουσκατὴ Μακεδ.
(Μοσχοπόταμ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκατὴ.

1) 'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γου-
ρουνόσκατο. 2) 'Υβριστικῶς, ἐπὶ ἀνθρώπου δυσειδοῦς
καὶ μαῦρου ἐνθ' ἄν.: Πιδί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔχ'ς, μουρὴ, κι θέλ'ς
τὴ γ'ρουνουσκατὴ σ' νὰ μὴ τὴ φέρ'ς γαβρὸ γιὰ τὴ θ'χατέ-
ρα μ'; Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.)

γουρουνοσκατίδα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νουσκατίδα Θεσσ.
(Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. 'Οξύν. Φωτειν. κ.ά.)
γ'ρουνουσκατίδα Μακεδ. (Ρυάκ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκατίδα.

'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γέμουσ' οὐ τόπους γουρ'-
νουσκατίδης Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Συνών. εἰς λ. γουρ'ου-
νόςκατο.

γουρουνοσκατίλα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νουσκατίλα Μακεδ.
γουρ'νοσκατίλα Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Ανδροῦς. Βερεστ.
Γαργαλ. Δίβρ. Κερπιν. Κοντογόν. Λάμπ. Λογγ. Μαργέλ.
Μεσσην. Ποταμ. Πυλ. Τριφυλ. κ.ά.) γουρ'νοκατίλα Εὐβ.
(Γραμπ. Κάρυστ.) γουρ'νοκατίλα Πελοπν. (Πυλ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκατίλα, παρὰ τὸ
ὅπ. καὶ κατσίλα.

1) 'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: "Ἐχει δυὸ - τρία γου-
ρούνια καὶ βρωμαίει ἢ αὐλὴ ἀπὸ τὴ γουρ'νοσκατίλα Πελοπν.
(Βερεστ.) Μὴν πατᾶς ξυπόλυτος 'ς τὸ κουμάσι, θὰ γιομί-
σης γουρ'νοσκατίλεις Πελοπν. (Δίβρ.) 'Αμπολυθήκανε τὰ
γουρούνια καὶ γιομίσανε τὸ δρόμο γουρ'νοσκατίλεις Πε-
λοπν. (Γαργαλ.) 'Ἡ γουρουνοσκατίλα εἶναι πολὺ καλὸ

